

ENTRE LICEÍSTAS

—Ja ho veu, Santiaguito á las duas horas de ser ell fora, una altra bomba.

—Y jo que me n'alegro, perquè aixó demostra que fins els terroristas se l'estiman y s'esperan un xich.

(Dib. de SMITH.)

LLIBRES

GITANOS BLANCS, per R. F. Puig. — Una novela d'un autor nou. Y, potser més que una novela, un tros de monografia viscuda, y per tant ben sentida, contreta á pintar els abusos y amarguras d'una explotació. L'obra, escrita ab facilitat y desembrás, en catalá corrent, logra interessar. Algun quadro de costums de ciutat está descrit ab bon esperit d'observació, soltura de tochs y agrados humorisme. Resumint, direm que l'autor entra ab pas segur en el camp de las lletres catalanas.

ELS SABIS DE VILATRISTA. Obra en tres actes, de Santiago Rusiñol y G. Martínez Sierra, estrenada á Romea el 18 d'Octubre de l'any passat. — Forma un volum elegant y primorós. Preu, una pesseta.

ESTAMPA Y PLOMA. — Méhode de lectura catalana en imprés y manuscrit, compost per En Salvador Gents, mestre superior. — Es un tractadet molt ben entés, que acredita la maestría del séu autor.

RATA SABIA.

EL SASTRE DE FARINELLI

El célebre cantant italiá Carlos Broschi Farinelli, tenor de cámara dels primers Borbons d'Espanya (Felip V, Lluís I y Ferrán VI), en quina cort gosava d'un gran valiment, va encomanar á un sastre molt afamat—no plé de fam, sinó plé de fama—la confecció d'un trajo que fos espatarrant.

Al rébrel y després de marvellarsen, va demanar el compte al mestre sastre; y aquest, ab la veu un xich alterada per la emoció, li va dir:

—Senyor, no l'he portat ni penso portarlo; mes, en cambi, penso demanarvos una gracia. No ignoro pas que la satisfacció del desitj que m'anima és un bé reservat exclusivament als monarcas; sé que no s'ha fet la mel pera la boca del ruch, però, ja que he tingut l'alt honor de treballar pera un artista que és l'admiració de tot el món, no ansio altra recompensa que l'goig de sentirli cantar un aria.

En vá, Farinelli s'esforsava en que el sastre admetés els diners: s'hi va resistir ab un heroisme may vist tractantse de sastres y de comptes; y el tenor, engrescat ab lo singular de l'aventura, donchs tal volta veyá que donava més importancia á n'els seus mérits el sastre que l'rey mateix, va posarse á entonar una preciosa cavatina, desplegant en sa execució tota la superioritat del seu talent, esforsantse en revestir el cant de tota la expressió, de tota l'energia, de tota la seducció y tota la magia de la seva art, que fins diu que las feras pacíficas.

El sastre l'escoltava encisat, ubriach de goig. Quan se disposava á entornarsen, no encertant á expressar el seu agraïment, Farinelli va deturar-lo:

—Un moment, — va dirli. — Ja que he accedit gustós á n'els vostres desitjos, just és que vós accediu á n'els meus á la vegada.

Y, venent la resistencia del mestre sastre, va obligarlo á acceptar el doble del valor del seu trajo magnífich, que era una vera obra d'art en materia sastreril.

RICARD DE SUREDA.

EPIGRAMAS

Molt poca cosa t demano per casarme ab tu: ¿sabs qué? Sols vull que cunyis tan bé com bé tocas el piano.

M. RIGAL.

Veyentli un nen de la má vaig dirli á donya Mercé:
—¿Que es séu?... Y'm digué molt fina tot vinclantse:—Y de vosté!
SURISENTI.

A un gandul li preguntaren:
—¿Fa molt temps que no treballa?—
Y el bagarro respongué:
—Desde que morí la mare.
—¿Y fa molt que la va perdre?
—Quan jo tot just caminava.

LLUIS G. SALVADOR.

SAL DE CARDONA

La mare de la promesa á n'el promés:
—Vaja, confessi que quan li hauré donat la má de la meva filla, per vosté ja no seré més que una sogra aborrible.
—Y ara!... ¿Quí li ha dit?
—¿De debó m'estimaré una miqueta?
—¿Una miqueta? ¡Tant poch com vulguil!

Un gomós acribillat de deutes, ha heretat en l'espay de sis mesos á dos oncles milionaris, lo qual no li impedeix conservar las sevas traicions de mal pagador.
—¿Per qué, ara que pots ferho, no pagas als teus «creedors»?—li pregunta un amich.
—Perque—li respon—ara més que may tinch empenyo en demostralshi que jo soch el mateix home de sempre y que la fortuna no m'ha fet perdre'l cap.

Solia dir un subjecte, més hipocrita que devot, que la religió es un fre pera contenir al home en la carrera dels vicis y las passions.

Un día, que fou convidat á dinar á casa de uns seus coneguts, agafá una mona tan monumental, que no tingueren més remey que ficarlo al lilt.

Y una vegada asserenat, li preguntaren:
—¿Y donchs, del fré que va ferne, Sr. Lluís?
A lo qual respongué ab molta frescura:
—Me l'havia tret per beure.

CRÓNICA RIMADA

No recordo ja ab quin títol, perque deu fé un sigle y mitj, va estrenarse una obra ab éxit a Fransa, al mateix París.
Era una pessa en un acte, graciosa, y de corte fi, inspirada en un proverbi

y desarrollada ab chic.

Per lo vist á n' en Tamayo li va agradar, y ¡ell que sí! me l'arregla al castellá, donantli nous atractius.

¡Ja l'haurán vista! 'S titula *Huyendo del perejil...* Y va tenir molt bon éxit: s'ha fet per sopas aquí.

Veü l'arreglo l'Albert Llanas y diu: ¡Ara'm toca á mi! Y escriu: *Del foch á las brasas*, un apropósit bonich, que es arreglo de l'arreglo d'en Tamayo, dant aixís el tercer còp á la vaca, que es la obreta de París.

Haventse escrit ja en tres llenguas un assumpto tant senzill, semblava acabat el broquil, y l'punt bastant discutit.

Donchs, no, senyor: fá pochos días un... no 'ls diré com se diu, que si 'l pecat deu ser públich el pecador no 's deu dir... (Es un que també fá cosas pel teatro, y prou que 'ls dich.)

Donchs aquest, que, ó ve de l'hort ó té un cervell molt petit, me l'agafa pel seu compte y escriu: *Fugint del foch y...* desarreglo de l'arreglo, de l'arreglo primitiu, traduintla, no sé de quina de las tres, però per mí deu ser de la catalana, que es d'en Llanas, com ja he dit.

Jo no sé ahont arribarem seguint per aquest camí.

Aquest home, el millor día, se 'ns despenja molt tranquil traduint *Lo ferrer de tall* com si estigués en llatí.

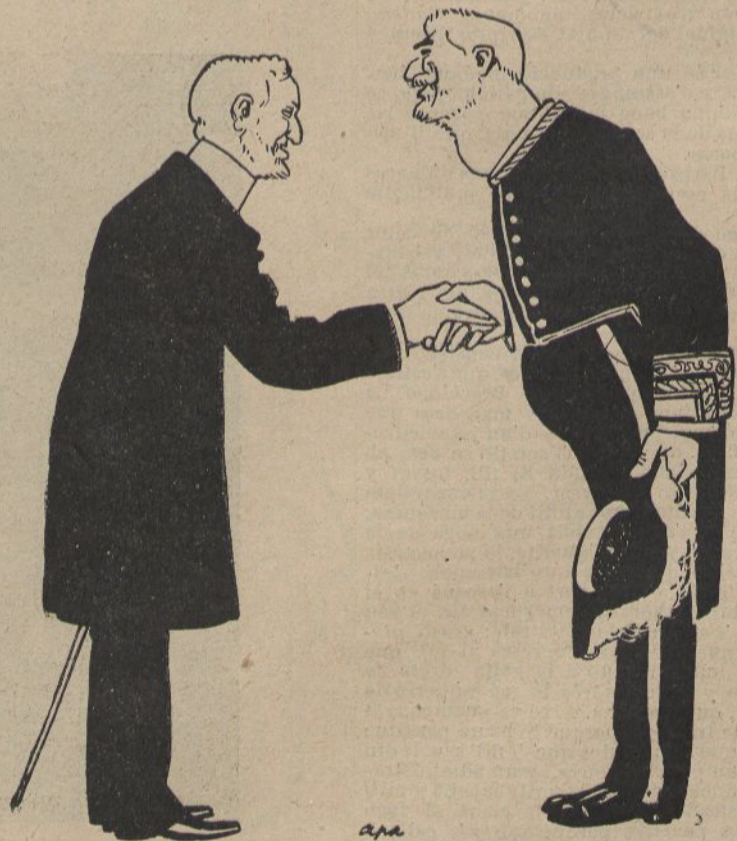
L'obra ara, además de vella, té un diálech molt aigualit, y jo á l'autor li aconsello (y li aconsello ab bon fi), que escrigui: *Fugint del teatro*, y, si s'empenya en traduir, que tradueixi reals decrets d'en La Cierva, perquè aixís, com no 'ls entendrā ningú, tampoch se podrán cumplir.

EDUARD AULÉS.

Una frase d'un partidari acérrim del manteniment á tota costa del bloch solidari:

—Cal que 'ls diputats y senadors de Catalunya treballin sense descans fins á conseguir de moment la plena realisació del programa del Tivoli. Cal que treballin ab la dreta y ab l'esquerra, y 'l poble 'ls aplaudirá ab l'esquerra y ab la dreta.

LA DESPEDIDA D'EN MAURA

—Créguim, D. Domingo: si vol anar depressa, ningú com el meu ministre d'Hisenda pera tirar casas á terra!

(Dib. d'APA.)